Det flammende Bogstav.

Nathaniel Hawthorne
Paa Dansk ved
Geo. Jul. Sick.

(Sluttet.)

„Vig fra mig, Frister!" svarede Præsten, idet han med Gru, men dog kækt mødte den gamles Blik. „Saa kom du dog for silde! Brudt er din Magt, — nu udfries jeg af din Haand, — thi Gud Herren staar mig bi!"

Han rakte atter sin Haand ud imod Ester og raabte med en Myndighed af den dybeste Alvor, der uimodstaaelig trængte sig ind i Hjerterne:

„Ester Prynne, — i Hans Navn, den nidkære og dog saa barmhjertige Guds Navn, Han, som i denne min sidste Stund giver mig Naade til at gøre, hvad jeg i min svare Misgerning og i mit Hjertes fejge Kvide veg tilbage for at gøre for syv lange Aar siden, — i Hans Navn byder jeg dig: kom nu hid til mig, og lad din Styrke opholde mig! Ja, just din Styrke, Ester! O, men føj den nu sammen med det Forsæt, som Gud i sin Naade har forundt mig Vilje til at fatte. Thi denne arme, dybt krænkede Olding staar min Sjæl imod af al sin Magt, — ja, af al sin egen Magt, og Djævelen giver ham Styrke. Kom, Ester, kom, — hjælp mig op paa Retterstedet!"

Folkeskaren var lutter Uro og Forvirring. De nærmeststaaende af de fornemme Herrer var blevne saa fuldstændigt overrumplede, at de hverken kunde anse eller samle, de fattede ikke det, der gik for sig, men de blev staaende tavse som Mænd, der afholder sig fra at gribe ind, fordi Guds Finger synes dem at vorde vitterlig i dette. De saa Præsten, lænet til Esters Skulder og med hendes Arm omkring sig, gaa hen til Skafottet og stige op ad Trappen, — og Barnets lille Haand holdt han fastknuget ind i sin. Roger Chillingworth fulgte efter, som den, der var saa nøje knyttet til dette Syndens og Smertens Sørgespil, at han vel turde gøre Krav paa at være med til det sidste.

Han kastede et mørkt, ondt Blik hen paa Præsten og sagde: „Ihvor du saa end havde søgt hen i den hele vide Verden, — aldrig skulde du dog have fundet saa lønligt et Skjul, — om det var paa Fjældenes Tinder, eller det var i den dybeste Grube, — aldrig et Sted havde du fundet, hvor du ikke alligevel var mit sikre Bytte, — undtagen her, paa dette ene Skammens Sted."

„Lovet være da Herren min Gud, som førte mig hidop!" svarede Præsten.

Dog skjalv det igennem ham; han forsøgte at smile, men der kom et Udtryk af Utrygghed i hans Øjne, da han vendte sig til Ester og hvisked til hende:

„Er det alligevel ikke bedre nu paa denne Maade, end om vor Lykkedrøm var bleven til Virkelighed, — den, vi drømte sammen om derude i Skoven?"

Det bølgede og bruste i Ester, saa hun næppe kunde fatte sig. „Jeg ved ikke ret," svarede hun; „om det er bedre nu — nej—jo—jo! paa denne Maade er det langt, langt det bedste, — men, — saa maa vi have Lov, lille Beryl og jeg, til at dø sammen med dig."

„Du og Beryl? Jer ske efter Guds Vilje, og han er saare rig paa Miskundhed," sagde Præsten. „Men det bør sig for mig nu at efterkomme hans Befaling, den Han har gjort vitterlig for mine Øjne. Thi jeg maa dø nu, Ester, — jeg tør ikke tøve længere med at tage min Skam paa mig."

Han lænede sig tungt til Ester, tog den lille Piges Haand i sin, og saaledes henvendte han sig til den høje, velvise Øvrighed, til sine Præstebrødre, de højværdige Herrens Tjenere, til Folkeskaren, der var dybt hjertegreben, betagen paa en Gang af Forfærdelse og af inderlig Medynk, — det var, som om den fornam, at nu skulde det aabenbares, der havde været et Menneskehjertes saareste Løndom, fuld af Synd, men ogsaa af Anger og Ve.

Det var midt paa Dagen, Solen var endnu højt paa Himlen og belyste klart og skarpt den unge Præsts Skikkelse, — som han stod deroppe; modigt havde han sønderrevet alle de Baand, der bandt ham til Jorden og jordisk Lykke, — nu lagde han sin Sag frem for den retfærdige Guds Domstol og bekendte uskrømtet sin Brøde.

Hans Røst lød rungende ud over dem, værdig og højtidelig; — dog kendtes i den hin dirrende Undertone, der var ham egen, ret som dulgte der sig dybest nede paa Bunden af hans Sjæl en bitter, fortvivlet Hulken, og bruste stundom op for at naa frem og udløses i Graad.

„I Mænd og Kvinder her, Landsmænd paa Ny-Englands Jord," — saaledes tog han til Orde, „mig har I haft kær, mig har I kaldt from og ubesmittet af Verden, — se mig nu som den, jeg virkelig er, — af alle Syndere er jeg den største. Nu endelig staar jeg her paa dette Sted, hvor jeg for syv Aar siden burde have indtaget min Plads; — ja, netop her, her ved Siden af denne Kvinde, hvis Arm holder mig oppe nu i min Kraftløshed, thi uden hende maatte jeg usseligen segne og dølge mit Ansigt i Støvet. Se det lysende Bogstav paa Esters Bryst, — alle har I rædtes derved! Ihvor hun end vandred', hvor hun end tyede hen for at finde Hvile, hun som saa svarligen blev saaret og tynget, — overalt, har dets skumle Glød kastet sit gruelige Skær omkring hende; men midt iblandt jer stod en anden, der ogsaa bar Brændemærket, — for sin Synd og til sin Skam — men over ham brød I ikke Staven!"

Da Præsten var kommen saa vidt i sin Bekendelse, gjorde Udmattelsen eller vel snarere en Hjertesvækkelse sig saa stærkt gældende, at det et Øjeblik saa ud til, at han maatte tage Resten af sin Hemmelighed med sig i Graven. Men med en voldsom Kraftanstrængelse tog han sig sammen, traadte alene et Skridt frem foran Ester og Barnet og vedblev:

„Dette Brændemærke bærer jeg! Guds Øje har skuet det, Hans Engle peger dagligt med Sorg derpaa. Og Satan ved Besked dermed, — idelig gnider han paa det med sin gloende Finger. Men jeg har falskeligen dulgt det for eder, medens jeg vandrede om iblandt jer; og I monne tænke, at jeg var bedrøvet i Aanden, fordi mit Hjerte var rent og led ilde i denne jordiske Jammerdal. Nu i min Dødsstund staar jeg for jer som den, jeg virkelig er. Jeg siger eder, at Esters Skamtegn, saa grufuldt det end er, — det er dog kun en Skygge af det, som er brændt ind i mit Bryst; og selv dette, selv Brændemærket der med dets røde Flammeglød,— er dog kun et Genskin af det, som luer inderst inde i mit Hjerte med svidende Ve. Mon der er nogen Mand iblandt eder, som tør drage Herrens Nidkærhed i Tvivl?

Saa se ikkun her! Se her et Vidnesbyrd om, at Herren vor Gud har sin egen Vej, men glemmer aldrig nidkært at gaa i Rette med Syndere."

Og med et heftigt Tag rev han sin Præstekjole op og blottede sit Bryst.

Da kom det luende Tegn for Dagen og blev synlig for alt Folket. Folkeskaren stod slagen af Rædsel og stirrede med stive Øjne paa dette paa een Gang grufulde og vidunderlige Jærtegn. Over Præstens Ansigt gled et Udtryk af Lykke, fordi han havde vundet Sejr i sin dyreste Nød, — men det varede kun et eneste kort Nu, saa segnede han om paa Skafottet. Ester løftede ham halvt op og lagde hans Hoved ind til sin Barm. Roger Chillingworth sank ned paa sine Knæ ved Siden af Præsten, — der lagde sig et underlig tomt Udtryk over hans Ansigtstræk, som om alt Liv med et var veget fra ham, fordi hans Hævn nu intet Offer havde at øve sin Ondskab paa. „Saa undslap du mig dig," gentog han idelig.

„Gud forlade dig, hvad du har gjort," sagde Præsten; „thi ogsaa du har syndet svarligen."

Og han vendte sit bristende Blik bort fra den gamle Mand og lod det hvile paa Ester og Barnet. Et ømt kærtegnende Smil lyste i hans Ansigt som hos den der bliver saa inderlig let om Hjertet; det var næsten, som om han nu, da Byrden var vegen fra ham, kunde søge mildt med Barnet.

„Lille Beryl," sagde han, „kom nu og kys mig. Derude i Skoven vilde du jo ikke, — men nu vil du nok, ikke sandt?"

Da kyssede Barnet ham paa Munden, og i det samme forsvandt dette fælsomme, der havde været over hende, ret som af en Haands Sind. Hendes frosne Følelsesliv tøede op, og de Taarer, der faldt fra hendes Øjne ned paa hendes Faders Kind, var et sikkert Pant paa, at hun ikke længer vilde være som „Ismael, hvis Haand var imod alle og alles imod ham", men at hun vilde vokse op og blive en Kvinde med en Kvindes levende, varme Hjerte, der vilde tage sin Andel af Livets Fryd og Livets Smerte.

„Ester, nu maa jeg byde dig Farvel," sagde Præsten.

Hun bøjede sig over ham og lagde sin Kind til hans: „Skal vi da ikke mødes igen?" hviskede hun. „Skal vi ikke være sammen i al Evighed, — vi, som har givet saa dyre Løsepenge for hinanden, — al vor Sorg og Kvide? Nu, da du er saa nær ved Dødens Port, nu maa du grant kunne skue, hvad os er beskikket evindelig, — aah, sig mig det, sig mig det!"

„Ester, Ester, tænk ikke paa dette," svarede han alvorligt, og hans Stemme skjalv for Gud. „Guds Lov har vi overtraadt og begaaet denne Synd, der nu saa grueligt er vorden vitterlig! Kom ikkun dette i Hu! — Jeg ængstes svarligen; monne det ikke blive vor Dom, at fordi vi glemte Gud og blev hinandens Sjæle til Forargelse, derfor skal det aldrig opfyldes, som vi haabede paa: hisset at blive sammensøjede i en hellig Pagt evindelig? Dog Gud alene skal dømme os, og han er barmhjertig. Han har bevist mig idel Naade, allermest deri, at han har lagt al denne Smerte paa mig. Han har sat dette pinefulde Brændemærke paa mit Bryst, han har skikket denne frygtelige, grumme Olding paa min Vej, at min Ve intet Øjeblik skulde aflade; og han har ført mig hidop at lide Skændselens Sejrsdød foran alt Folket. Var jeg bleven sparet for mindste Gran af al denne Ve, da var min Sjæl fortabt evindelig. Lovet være da Herrens Navn! Hans Villie ske! Farvel!"

Med disse Ord drog Præsten sit sidste Aandedrag. Folkeskaren havde hidtil holdt sig tavs, og fandt nu intet bedre Udtryk for den Undren og Gru, der havde betaget alles Hjerter, end en underlig dump, dyster Hvisken, — en lav, tung Tonebølge, der som en Dønning bruste hen over den Strandbred, hvorfra en Menneskesjæl var stævnet ud imod det store, ukendte Land.

XXIV.
Slutning.

Efter længere Tids Forløb, da Folk havde faaet Tid til at samle deres Tanker med Hensyn til den nys skildrede Begivenhed, fremkom der flere forskellige Beretninger om, hvad det egentlig var, som man havde været Vidne til.

Størstedelen erklærede, at de paa den stakkels Præsts Bryst, og prentet dybt ind i Kødet, havde set et luerødt Mærke, nøjagtigt Mage til Ester Prynnes Bogstav. Dets Fremkomst der søgte man at forklare sig paa forskellig Maade. Nogle sagde for vist, at selv samme Dag, da Ester Prynne for første Gang bar sit Skændselsmærke, havde Pastor Dimmesdale paabegyndt en Bodsøvelse, som han siden da med den pinligste Nøjagtighed havde gennemført, og som bestod i en Selvpinsel af den frygteligste Art. Andre paastod, at Brændemærket først var opstaaet langt senere, og at den gamle Roger Chillingworth, som var en mægtig Troldmand, havde voldt det ved Hjælp af Trolddom og forgiftige Dæd'ker. Men de, som bedst kendte Præsten og vidste, hvor stærkt og brændende hans Følelsesliv var, og hvor voldsomt det prægede sig i hans Legeme, der levede i hans Sjæl, — de talte lønligt om, at det gruelige Mærke var stunget af Samvittighedens rastløse Brodd, der virkende indvendig fra Hjertets Lønkommer, omsider var naaet til ogsaa i det udvortes synlige at fremstille dette Vidnesbyrd om Guds Dom. Læseren maa nu selv vælge, hvilken af disse Forklaringer, der synes ham den rette, til dette Jærtegns Forstaaelse. Men udaf den alvorlige Lære, som paa saa mange Punkter kan drages af Fortællingen om den ulykkelige Præsts Hjertekval, vil vi ikkun understrege denne: Vær sand! Vær ægte! Vær dig selv! Vis dig ærligt og redeligt, som den du er, — om end ikke fra din værste Side, saa dog ogsaa fra den Side, der bærer Vidnesbyrd om, at du er et syndigt, skrøbeligt Menneske.

Højst paafaldende var den Forandring, der skete med den gamle Roger Chillingworth, saa at sige fra det Øjeblik, da Pastor Dimmesdale var død. Al Kraft, al legemlig saa vel som sjælelig Evne syntes paa en Gang at være veget fra ham; han ligefrem visnede, skrumpede ind, blev til intet, ligesom en Plante, der er rykket op med Rode og lagt ud i Sollyset. Denne Mand havde sat hele sin Personlighed ind paa dette: at øve Hævn, Dag for Dag, Stykke for Stykke, — Hævnen gennemført lige til det yderste! Deraf øste hans Sjæl al sin Næring; og nu, da Hævnen var fuldbyrdet, nu da hans onde Sind ikke længere havde noget at leve paa, fordi det ikke mere havde nogen at hævne sig paa, nu da han ikke havde mere af Djævelens Gerning at øve her paa Jorden, nu var der for ham intet andet at gøre end at „gaa til sit eget Sted", der hvor den hører hjemme, der har dræbt Menneskesjælen i sit eget Bryst. Dog, — dette har vi endnu at meddele om Roger Chillingworth, at efter hans Død (der fandt Sted, inden Aaret var omme) viste det sig, at han i sit Testamente, hvis Eksekutor var Guvernør Bellingham og Pastor Wilson, havde skænket sin meget betydelige Formue til lille Beryl, Ester Prynnes Datter.

Saaledes gik det til, at Beryl — Troldungen, Djævlebarnet, som nogle lige indtil da haardnakket kaldte hende — blev sin Tids rigeste Pige i den nye Verdensdel. Denne Omstændighed vilde sandsynligvis have bevirket et meget væsentligt Omslag i Folks Betragtning af hende; og hvis hun og hendes Moder var blevet boende der, vilde hun maaske, naar hun var bleven voksen, have kunnet gifte sig ind i den allerfrommeste Puritanerslægt. Men ikke længe efter Lægens Død forsvandt Kvinden med det røde Mærke, og Beryl med hende. I mange Aar derefter spurgtes ingen sikre Tidender om dem, og Historien om det luende Bogstav var ved at blive til et Sagn. Dets underlige Magt som en fælsom Tryllerune varede dog endnu ved og forlenede Skafottets Skamplads, hvor Præsten drog sit sidste Suk, og Esters lille Hytte ved Strandbredden med en hemmelighedsfuld Gru.

Da hændte det en Eftermiddag, at nogle Børn, som legede i nogen Afstand derfra, saa en nærme sig Hyttens Dør og lukke sig ind, og Børnene fik Øje paa et luerødt Bogstav, der flammede paa hendes Bryst.

Ja, Ester var vendt tilbage og havde atter taget paa sig det Skammens Aag, som hun i saa lang en Tid havde været foruden. Men hvor var lille Beryl? Hvis hun var i Live, maatte hun være en voksen Kvinde, i Ungdommens aarfriske Lykke. Ingen vidste eller fik nogen Sinde at vide for sand, om Troldungens Skæbne var bleven den: før Tiden at sænkes i en enfom Grav, eller om hendes heftige, bevægede Hjerte havde evnet at udvikle sig nænsomt og inderligt, saa at hun var bleven en lykkelig Hustru og Moder. Men i Resten af Esters Levetid kunde man iagttage adskillige Tegn paa, at hun var Genstand for Kærlighed og Ømhed hos en i et fremmed Land. Der kom Breve til hende med Adelsvaaben i Seglet — men engelsk var det ikke. I hendes Hytte fandtes Genstande til Bekvemmelighed eller Pryd, — Genstande, som Ester ganske vist aldrig gjorde Brug af, men som vidnede om en, der kærligt havde Omtanke for hende, og som tillige besad Rigdom nok til at købe saadanne Sager. Der var ogsaa Nipsgenstande, smaa Genstande til Pynt, skønne Vidnesbyrd om, at hun bevaredes i trofast Erindring, Ting, som maatte være Frugter af et varmt Hjertes Hengivenhed og fine smaa Fingres Flid. Og en Gang saa' man Ester travlt i Færd med en Sløjfkjole, som hun udstyrede med saadanne Vidundere af Guldbroderier, at det i senere, paa dette Tidspunkt mere maadeholdende, Slægtled vilde have vakt almindelig Forfærdelse, hvis noget Barn præsenterede sig i saadan Pragt og Herlighed. Kort sagt, den almindelige Mening gik ud paa, at Beryl levede i bedste Velgaaende som en lykkelig Hustru, og at hun aldrig glemte sin ensomme, bedrøvede Moder, men med største Glæde vilde have haft hende hos sig i sit Hjem.

Men for Ester Prynne laa der i Ny-England et mere tilfredsstillende, mere virkelighedsfyldt, derfor sandere Liv, og ventede paa at blive taget op som en Opgave, — end derovre i det fremmede Land, hvor Beryl havde faaet et Hjem.

Thi her havde Ester synd et, her havde hun lidt og sørget, — her vilde hun nu øve den sande Bod, — den: at gøre godt for andre. Derfor var hun vendt tilbage, derfor havde hun atter taget paa sig det Skæbnesvangre Tegn, — af egen fri Villie gjorde hun det, — thi end ikke den strengeste Dommer i hin jernhaarde Tid vilde have paabudt hende det; og aldrig mere forlod det hendes Bryst. Men alt som Aarene randt, disse den arbejdsomme, alvorlige, selvopofrende Esters egentlige Leve-Aar — skete der den Forvandling, at det luerøde Bogstav fra at være et Skammens Tegn til Haanhed og Foragt blev til et alvorsfuldt, gribende Sorgens Vigselsmærke, til hvilket man saa hen med Ærbødighed. Og fordi Ester ikke søgte sit eget, ikke levede eller arbejdede for sig selv, — derfor tyede Folk til hende i al deres Sorg og Nød og søgte Raad hos hende, — thi hun havde jo selv lidt svarligen og vundet Sejr over sin Ve. Især Kvinderne fandt Vejen ud til Esters Hytte, thi der var idelig saadanne iblandt dem, hvis Hjerter led ilde for Kærligheds Skyld, — Kærlighed, der drog ud paa syndig Ellskovs vildene Veje eller droges imod den, som gav intet igen; og alle tyede de da til Ester, klagede deres bitre Kvide og raadspurgte hende om Helsebod for Hjertesorg.

Ester gav dem Trøst og Raad, saa vidt hun evnede. Og navnlig dette sagde hun dem, at hun troede for vist, den Dag skulde nok oprinde, naar Verden var bleven moden dertil, og Guds Time slog, — den Dag, da Forholdet mellem Mand og Kvinde vilde faa en tryggere Grund at bygge paa til gensidig Lykke, fordi Mennesker vilde naa til et sandere og mere inderligt Syn paa denne Sag. I sine yngre Dage havde hun gjort sig saa hovmodige Tanker om sig selv, at hun var nær ved at betragte sig som den Kvinde, hvem Gud vilde betro Hvervet som Sandhedsvidne; men hun var nu for længst kommen til at indse, at det kunde dog aldrig ske. Forkæmperinde — hvor det gjaldt noget saa dybt og inderligt som Guds sande Villie og Dom angaaende Kærlighed mellem Mand og Kvinde, — dertil beskikkedes ikke en Kvinde, der som hun var besmittet af Synd, tynget af Skam, — ja, og knuget svarligen af en Hjertesorg, for hvilken der her paa Jorden ikke fandtes Lise. Den Kvinde, hvem Gud vilde værdiges at bruge dertil, maatte være ren og skær, — straalende af den Skønhed, som ikke blot er af denne Verden, — viis i Tanke, — lys i sin trygge Glæde, — Menneskenes Børn til Vidnesbyrd om, at med Guds Kærligheds Vigsel bliver den Kærlighed, som rører sig i Mands og Kvindes Hjerter til en Lykkens Kraft, der aldrig svinder bort.

Saaledes lød Esters Ord, — og vemodigt sænkede hun Blikket ned imod det luerøde Bogstav.

Mange, mange Aar randt hen, — da grov de en Grav paa Kirkegaarden ved „Kongens Kapel"; den blev lagt tæt op til en anden Grav, en, som nu var gammel og sammensunken; — men imellem de to var dog et ille Spand, ret som maatte de twendes Støv ingenlunde hvile Side om Side. Kun Stenen over Graven, — den delte de i Fællig. Alle de andre Gravstene der omkring var prydede med Adelsskjold og Bomærke, — ogsaa i denne indhuggede man et Vaabenskjold, der endnu, om end utydeligt, kan skimtes. Det Tankesprog, som var indristet i den flade Skifersten, har en lærd Gransker udtydet for mig. Det sammenfatter som i en Hovedsum hele denne Fortælling, — det kaster et Vemodens Lysvæld ind i dens forgtunge Skygger; — thi

det, som brændes ind i Hjertet med svidende Ve,
bliver til et Lysets Tegn, der straaler frem gennem
Mulmet.

Tre Menneskebørn.

Af
Panfy.

Fra Engelsk efter Originalens 145de Tusind
ved
Vilh. Rasch.

Første Kapitel.
Smaafolk i forskellige Kaar.

„Bind ikke det Skærf slet saa fast om ham, Mary, og faa de Blonder til at falde lidt firligere; saadan, det var ret, — er han nu ikke ogsaa den elskeligste Glut, fra Top til Taa!" — og Fru Hastings traadte et Par Skridt tilbage for rigtig at nyde Synet af ham. Han var nu virkelig ogsaa en allerkæreste Unge, den Mening var hans Moder slet ikke ene om. Men hvilket Barn, der lige er taget op af Badekarret og iført det nydeligste Barnetøj, og hvis brune, langlokkede Haar indrammer et Ansigt med store, lysende, blaa Øjne og en smilende, rosenrød Mund, og hvis Arme og Ben strutter og spjætter, saa hele Kroppen ryster af Liv og Glæde — hvilket saadant Barn er vel ikke en Skønhed?

Hele Huset var i Bevægelse i Anledning af, at den unge Hr. Henry L. Hastings, eneste Søn af Henry L. Hastings sen. til Hastingslund, havde spist og sovet, let og skreget sig gennem hele tre Hundrede og fem og tredsindstyve Dage og saaledes var naaet til sin etaarige Fødselsdag. Han var en mærkelig Dreng, samme Henry Hastings. Han vidste endnu ikke, at hans Fader var Millionær, men han maa sikkert have kunnet formode det, thi saa langt tilbage som hans Hukommelse kunde række, havde hans Ærmer været kantede med ægte Kniplinger; Rosentræ, Silke og Edderdun havde tjent til at skabe ham et bekvemt Leje, sin første Tand havde han gnavet igennem over en massiv Guldring, og alle mulige æventyrlige og fast utrolige Opfindelser bragtes, blot de kunde købes for Penge, ud til det elegante Hastingslund for at hygge om denne værdifulde Verdensborger.

I Dag straalede han nu i al sin Glans; han havde gjort sin Runde gennem de elegante Saloner og var bleven løftet højt op mod Loftet og favnet og knuget, snart af een, snart af en anden Onkel. Alle Tanter og Kusiner havde kysset ham, saa hans Kinder luede, og til sidst var han, jublende og hvinende, bleven baaret paa sin Faders Skulder ned til Spisestuen og pladseret paa Hædersspladsen for Bordenden, og der havde han siddet og pludret og havde klappet med de smaa Hænder, hver Gang en Skefuld Syltetøj fandt Vej til hans Mund. Denne hans Adfærd blev dog afbrudt ved forskellige Hvin og Hyl, naar han gjorde et mislykket Greb efter en Sauceskal eller andre uerholdelige Ting, — thi selv for Henry Hastings var der uerholdelige Ting! Ak, hvor mange Gange havde hele hans Lyst ikke været at faa fat paa den dejlige, gule Maane, uden at det dog var lykkedes; ja, selv Ild og Lys unddrog sig endnu hans ivrige Efterstræbelser. Men han tog ikke Lære af de fejlslagne Forsøg, og endnu slog og greb han om sig paa den mest planløse Maade, for netop at faa fat i det, han ikke maatte faa. I Dag var han ganske ligegyldig for det store Sølvbæger, hvorpaa hans Navn og Fødselsdato var graveret; han vilde meget hellere have fat i Forskærergaflen. At Vinen perlede i Glassene, og at hans Skaal blev drukket om og om igen, syntes ham en højst ligegyldig Sag; men pludselig fik han en god Ide, gjorde et uventet Udfald efter sin Faders Glas, sprøjtede Vinen rundt omkring til højre og venstre og knuste det fine Krystal i adskillige Stykker. Men han gjorde mere end det, thi han tog resolut paa en af de skarpeste Stumper, skar derved en lang Flænge i sin lille, buttede Finger og blev saa skrigende og sprællende baaret ud af Stuen, med det lille Hjerte fyldt af en blandet Følelse af Frygt og Raseri. — Saavidt den unge Hr. Hastings Fødselsdag.

I et hyggeligt lille Hus, saadan noget som en lille halv Fjerdingvej fra det herskabelige Hastingslund, var der ogsaa et aarsgammelt Barn, og netop paa samme Tid, som Henry Hastings skyndsomst blev transporteret ud i Barnekammeret, pakkede Moderen i dette Hjem sin Syæske sammen og stød Taburetten, hvorpaa hun havde siddet, ind under Sybordet. Det var Tid for hende at faa puslet sin Dreng, der laa i Gyngestolen i et stort Tæppe; men han sov saa fast, at hun ikke nænnede at vække ham, og saa satte hun sig til at betragte ham. Hun tog den lille knyttede Haand mellem sine og kærtegnede den, medens hun hviskede: „Gud velsigne Dig, min lille Skat! Du tager Dig sandelig en ordentlig Fødselsdagslur! Skulde man tro, Ben, at han virkelig er et Aar i Dag?" De sidste Ord var henvendte til den Herre, der sad i Lænestolen og læste sin Avis. „Hør, Ben, vi burde virkelig have faaet en lille Present til ham i Dag, det er jo dog hans Fødselsdag." Faderen saa op over Avisen og lo godmodigt: „Det synes mig dog, han er lovlig ung til at forsøge sig i den Branche; mener Du ikke ogsaa?"

„Aa, Du store Mand, det er han slet ikke; jeg vil blot ønske, at alle hans Fødselsdage maatte være sollyse og dejlige; kom herhen, Fa'er, og se, hvor sød han er; se, hans Haar er lutter Krøller."

(Fortsættes.)